

H. J. Schimmel. Redacteur van 1891 tot 1898, daarna eereid der redactie tot 1900

in den vreemde" doen drukken, men zou schilderingen van dorpen, van landschap en bevolking onzer overzeesche gewesten, populaire studiën over natuurwetenschappen, letterkunde en industrie, benevens (ik citeer) „aesthetische opstellen over schoone kunsten" aan den gewilligen lezer brengen. Dat alles zou rijkelijk worden verlucht. En het geheel zou telkenmale worden gecompleteerd door een „korte kronyk der letterkunde van den dag", door „causerieën onder den titel *Uit de studeercel der redactie*", door polemieken, door correspondentie.

De lezer glimlacht onwillekeurig. Ze waren vol ijver, deze vaders en grootvaders van ons, zij die bloeiden aan het eind van de negentiende eeuw. Zij leefden in een tijd van velerlei nieuwe ondernemingen en van

groeijende welvaart; maar niet in een tijd van goeden smaak. In het geheim was er weliswaar een kunst van hoog gehalte in opkomst, maar het publiek had daarvan geen weet. Het publiek bouwde huizen in diverse imitatie-stijlen en dronk zijn thee in een décor van roodpluchen crapauds. Het publiek vond zijn tolken in de artisten die drukwerk als dit prospectus verluchtten, in Kaemmerer, die een banale geest, in Joan Berg, die bovendien nogal een flodderaar moet zijn geweest.

Beiden kregen zitting in de redactie; met hen de goede teekenaar J. Hoyneck van Papendrecht. Voor de literatuur, voor de algemeene leiding tevens, werden H. J. Schimmel en prof. Dr Jan ten Brink benoemd. Schimmel was de bekende schrijver van historische romans, wiens *Sinjeur Semeyns* zoovelen onzer in onze jeugd de wangen aan het gloeien heeft gebracht. Schimmel schreef ook zinvolle gedichten en zijn tooneelstukken misten volstrekt niet iedere verdienste. Maar Schimmel was oud. De daadwerkelijke leider werd Jan ten Brink.

Prof. Ten Brink was toen zeven en vijftig jaar. Theoloog van opleiding, had hij naam gemaakt met romans en literaire studies; en hij doceerde de Nederlandsche letteren aan de